

XIV. Ulusal Kolon ve Rektum Cerrahisi Kongresi

VII. Kolorektal Cerrahi Hemşireliği Kongresi

15-19 Mayıs 2013

Gloria Kongre Merkezi ANTALYA

Program ve Bildiri Özetleri

TTB-STE Kredi Puanı: 38

Antalya

anastomoz ayrışmaları nedeniyle geç dönemde Endosponge® uygulaması yapıldı. Hasta başına ortalama uygulama sayısı 2.2 idi (1-5). Endosponge® uygulaması iki hastada pelvik sepsisinin ilerlemesi ve kanama nedenleriyle sonlandırılması gerekmiştir. Bu iki olguya Hartmann ameliyatı yapılmıştır. Transanal lokal eksizyon sonrası gelişen ayrışma ise uygulamalar sonrasında tam iyileşme sağlanmıştır. Diğer 12 olgunun 5'inde (%42) lümen bütünlüğü sağlanarak stomaları kapatılabilmektedir. Yedi olgunun (%58) stoması, Endosponge® uygulamaları sonrası stoması kapatılabilecek duruma getirilmiştir ancak üç olgunun (%25) stomaları kapatılmadan sistemik hastalık nedeniyle kaybedilmiştir.

Sonuç:

Rektum cerrahisi sonrası görülen kaçaklar erken dönem pelvik sepsis ve buna bağlı mortaliteyle sonuçlanabilir. Uzun dönemde ise anastomoz striktürleri gibi problemlere neden olabilirler. Endosponge® tedavisi, hastaların rekonstrüktif cerrahi girişim ihtiyacını ortadan kaldırmakta ve pelvik sepsisi kontrol etmekte, hastanede kalış süresini kısaltmanın yanı sıra kalıcı stoma olasılığını azaltmak yönünden iyi bir tedavi seçeneği olarak görülmektedir.

S28**Rekto ve Poş Vajinal Fistüllerde Tedavi****Sonuçları: 77 Olgunun Değerlendirilmesi**

Metin Keskin¹, Selman İbrikçi¹, Ecem Memişoğlu¹, Adem Bayraktar¹, Necmettin Sökücü¹, Dursun Buğra², Türker Bulut¹, Sümer Yamaner¹, Emre Balık¹

¹İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı

²Koç Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı

Amaç:

Rekto-poşvajinal fistüller entero-atmosferik ve entero-enterik fistüller kadar yüksek mortalite ve morbiditeye sahip olmasalarda hasta konforu açısından rahatsızlık verici ve sosyal yaşamı kısıtlayıcı bir hastalıktır. Travma, inflamatuvar bağırsak hastalığı, enfeksiyon, radyoterapi ve maligniteler en sık etyolojik faktörlerdir. Bu çalışmanın amacı 2000 Ocak-2013 Ocak yılları arası İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı B Servisine tedavi gören 77 vajinal fistüllü hastanın etiyolojik faktörleri, tedavi ve sonuçlarının değerlendirilmesidir.

Gereç-Yöntem:

Rekto-poş vajinal fistül ile kliniğimize başvuran 77 olgunun dosyaları retrospektif olarak incelenerek etyolojik faktörler, tedavi yöntemleri ve sonuçları retrospektif olarak değerlendirildi.

Bulgular:

Çalışmaya dahil edilen 77 olgunun yaş ortalaması 43.1yıldı (17-85). Olguların 66'sında (%85) rektovajinal, 11'inde (%15) ise poşvajinal fistül mevcuttu. Daha önceden geçirilmiş cerrahi girişim öyküsü olan hastalarda fistüle bağlı şikayetlerin ortaya çıkma süresi cerrahi girişimden sonra ortalama 15 aydır (1-100). Kırk sekiz hastanın (%62) fistülleri iyatrojenik nedenliydi. Etiyolojide % 51 selim patolojiler (n:40), %49 (n:37) olguda ise habis nedenler saptandı. Habis etyolojik faktörlere 24 olguda (%82) pelvik radyoterapi tedavisi de eşlik etmekteydi. Hastaların 67'sine (%87) cerrahi girişim uygulandı. Cerrahi

VII. Kolorektal Cerrahi Hemşireliği Kongresi

tedavi uygulanan hastaların 45'sinde (%67) girişim fistülün onarımına yönelik olurken 22 (%33) olguya palyatif girişimler (stoma) gerçekleştirilmiştir. Hastanede kalış süresi ortalama 12,3 gün (2-40 gün) olarak saptandı. Habis nedenlerden dolayı gelişen fistüllere yönelik tedavide başarı %34,7 (n:13) iken selim olgularda bu oran %92'dir (n:37). Genel olarak vajinal fistüllerin onarımına yönelik cerrahi tedavilerin başarı oranı serimizde %65 olarak bulunmuştur.

Sonuç:

Rekto-poş vajinal fistüllerde fistülün etyolojisi, radyoterapi öyküsü, inflamatuvar barsak hastalığı tedaviyi ve sonucu belirleyen önemli etkenlerdir. Cerrahi tekniklerde gelişmelere paralel olarak selim etyolojik faktörlerde fistülün kapatılmasına yönelik cerrahi tedavilerin başarıları yüksek olmakla beraber habis nedenlerde hala başarı oranı düşüktür.

S29**Deneyisel İskemik Kolon Modeli Oluşturulan****Ratlarda Tricarbonyldichlororuthenium****(II) Dimer (CORM-2)'in Kolon Anastomoz****İyileşmesine Etkisi**

Ali Kemal Kayapınar¹, Metin Ercan¹, Seda Yamak², Uğur Erçin³, Mehmet Akif Türkoğlu⁴, Yusuf Özoğlu¹, İlter Özer¹, Erdal Birol Bostancı¹

¹Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi, Gastroenteroloji Cerrahi Kliniği, Ankara

²Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi, Patoloji Bölümü, Ankara

³Bilecik Devlet Hastanesi, Biyokimya Bölümü, Bilecik

⁴Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel cerrahi Anabilim Dalı, Antalya

Amaç:

Kolon duvarında oluşan iskemi anastomoz iyileşmesini olumsuz yönde etkilemektedir. Amacımız iskemik kolon modeli oluşturulmuş ratlarda CORM-2'nin anastomoz iyileşmesi üzerine olan etkilerini ortaya koymaktır.

Gereç-Yöntem:

Çalışmada ağırlıkları 180-220 gr arasında 60 adet Wistar albino cinsi dişi rat kullanıldı. Ratlar randomize olarak sham (transseksiyon - anastomoz), kontrol (iskemi + transseksiyon - anastomoz) ve deney (iskemi + transseksiyon - anastomoz + CORM-2) grubu (n=20) olarak üçe ayrıldı. Her grupta kendi içerisinde sakrifikasyon günlerine göre erken sakrifiye (ES) (postoperatif 3. gün) ve geç sakrifiye (GS) edilen (postoperatif 7.gün) gruplar olmak üzere 2 alt gruba (n=10) ayrıldı. Postoperatif 3. ve 7. günlerde relaparotomi yapılan ratlara doku örnekleri alındıktan sonra sakrifikasyon uygulandı. Anastomoz iyileşmesinin değerlendirilmesi mekanik (anastomoz patlama basıncı), biyokimyasal (hidroksiprolin, malondialdehit ve glutatyon) ve histopatolojik parametreler (Modifiye Verhofstad / Ehrlich-Hunt Skorlama Sistemi) kullanılarak yapıldı. İstatistiksel değerlendirmede SPSS for Windows 15 paket programı kullanıldı. p<0,05 için sonuçlar istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.

Bulgular:

ES ve GS deney gruplarının anastomoz patlama basıncı kontrol grubuna göre yüksek idi. ES edilen deney ve sham grupların malondialdehit düzeyi kontrol grubunda göre düşük idi. GS edilen deney ve sham gruplarının glutatyon düzeyi kontrol grubuna göre yüksek idi. ES ve GS edilen deney ve kontrol